

ES VEUEN I ENS VEUEN però sovint girem la vista ignorant que els veiem. No s'amaguen però preferirien no ser vistos així. Buscaven la dignitat negada, s'han vist abocats a aparèixer indignes, haurien de provocar-nos indignació davant la seva situació.

Són molts, massa. Són negres, no de color. Són els ocupes de la rambla del consumisme, els vianants de carruatges invasors, els usuaris de carretons de menjars plens de

cartrons indigeribles mostrant misèria. Es pot regular la misèria?

Fan recollida selectiva, demanen porta a porta, s'abraonen damunt contenidors que tutel·len el nou or de l'escassetat. Són traficants dels embolcalls dels nostres desitjos, de les nos-

tres necessitats, del nostre consum. Es pot regular la indigència com a tràfic?

Són víctimes de la terra

de promeses aniquilades, de l'excés actual de mà d'obra barata, de la mentida del

benestar, la justícia i la igualtat d'aquesta estafa anomenada crisi. Es pot regular la crisi?

I circulen pel centre, a qualsevol hora de qualsevol dia. Es fan presents amagats darrera les absències que reflecteix una *cartomància* que endevina pobresa extrema. Són l'*amigo* de tots, els enemics d'uns quants, els autònoms sense quota ni retenció d'unes botigues que ja no pleguen cartrons. Són els paràsits de les empreses de reciclatge que veiem transitar per a vergonya de tots. Es pot regular la vergonya?

Són la visualització del drama d'una època opulenta finiquitada i convertida en una anorèxia que ens hauria de provocar

preguntes: com es gestiona la misèria? Què fem amb l'atur? Quines són les polítiques de reinserció possibles? Com articulem resposta a una realitat a l'alça? Són en mans de grups organitzats?

Però quan la pregunta d'un regidor/a, en sessió informativa de l'ajuntament de Granollers, és si està regulada l'alçada dels cartrons dels carretons per un incident amb un vianant (d'una activitat no regulada), quelcom és segur: el que agafa alçada és una vergonya que ens hauria d'enrogir. Estem segurs que això és el que s'ha de regular? Hi ha preguntes que fereixen la sensibilitat, menystenen la solidaritat i s'onen ignominioses.

Són víctimes de la terra de promeses aniquilades, de l'excés actual de mà d'obra barata...

LES XARXES SOCIALS I EL DRET A LA PROPIA IMATGE (II)

Com a continuació de l'article del 8 de febrer i encara que pròpiament avui no em refereixi ni a les xarxes socials ni a la pròpia imatge, crec que val la pena mantenir el mateix títol perquè el que ara exposaré també té a veure amb la utilització de les noves tecnologies.

Tots hem rebut alguna vegada, i fins i tot potser n'hem enviat, correus electrònics en els que hi ha de manera ben visible l'adreça d'altres destinataris, bé sigui al text del propi missatge després de successius reenviaments sense que ningú hagi esborrat els anteriors emissors, bé a l'espai destinat a la persona a qui s'adreça, per no haver tingut cura, l'emissor, d'enviar-ho a través de "còpia oculta" (CCO).

Doncs si aquest és el cas, parem-hi atenció, ja que l'Agència Espanyola de Protecció de Dades ha començat a imposar sancions per aquest fet. En concret en una resolució de data 4 de desembre de 2012 (publicada a la seva pàgina web), va imposar una sanció de 2.000 euros a una entitat per considerar-la responsable d'haver infringit l'article 10 de la Llei Orgànica 15/1999 de 13 de desembre de Protecció de Dades de Caràcter Personal (LOPD), relatiu al deure de secret de les dades personals. Els fets deriven de la denúncia interposada per un particular que va rebre un correu electrònic que l'entitat sancionada va adreçar als seus clients, on figuraven visibles les adreces de tots els destinataris a qui s'adreçava (aproximadament uns 1.000).

L'esmentada sanció es va imposar perquè es considera que l'adreça de correu electrònic identifica o permet identificar al seu titular sense grans esforços i, per tant, ha de tenir la consideració de dada de caràcter personal, motiu pel qual no es pot exhibir públicament sense haver obtingut el previ consentiment del seu titular. No fer-ho així és faltar al secret que imposa l'article 10 de la LOPD, la finalitat del qual és evitar filtracions de les dades no consentides pels titulars de les mateixes.

Conseqüentment, doncs, cal extremar la cura a l'hora d'enviar correus electrònics, i sempre que ens sigui exigible aquest deure de secret, s'ha de procurar esborrar les adreces que hi puguin haver al text del missatge quan procedim al seu reenviament, o bé hem d'introduir les adreces electròniques al camp específic del CCO (còpia oculta) que ofereixen els diversos programes existents al mercat, quan l'enviament el fem a diversos destinataris conjuntament. La vulneració d'aquest deure de secret no és cap bagatel·la i constitueix una infracció greu que es sanciona amb multes que poden arribar fins als 300.000 euros.

RAMON FONT
Advocat de Ecolus Consulting
rfont@ecolus.com

Ramon Font

¿Le han sorprendido los casos de espionaje vinculados con la política catalana?

MARTA RUEDA 41 años, Granollers

"Me ha alucinado. Estoy indignada y muy enfadada. No encuentro palabras para expresar lo que siento".

SANDRA PEINADO 19 años, Granollers

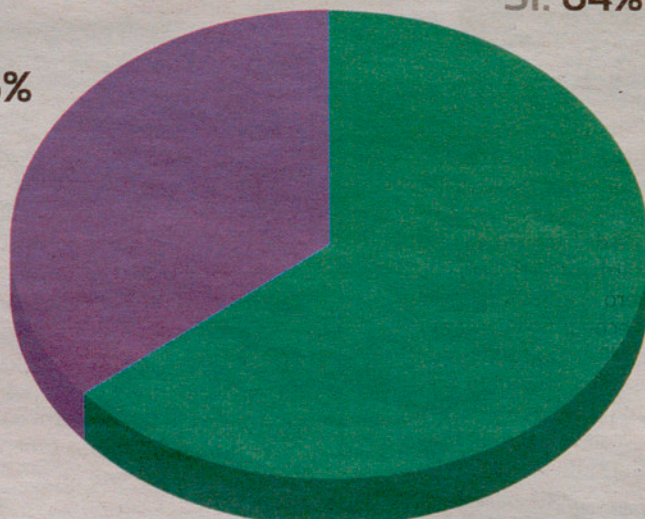
"Me ha sorprendido, sí. Cosas así no deberían pasar. Los políticos deberían dar otra imagen".

LAURA TORTOSA 19 años, Granollers

"Sí me ha sorprendido. La verdad es que ya no me fío de los políticos".

NO: 36%

SÍ: 64%

Encuesta: Oriol Serra
Fotos: Xavier Solanas

Encuesta realizada a 100 personas escogidas al azar en las calles de Granollers el pasado martes, 19 de febrero de 2013.